

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

4

2015

39 Kč / 1,60 €

**Splav, kde se
utopil Vojta**
úvodník
D. Pattyho /4

**Gordon
Hickson:**
„Prezident nás
pozval na čaj“ /8

**Před trůnem
s rudým okem**
velikonoční
povídka /22

Život je dar

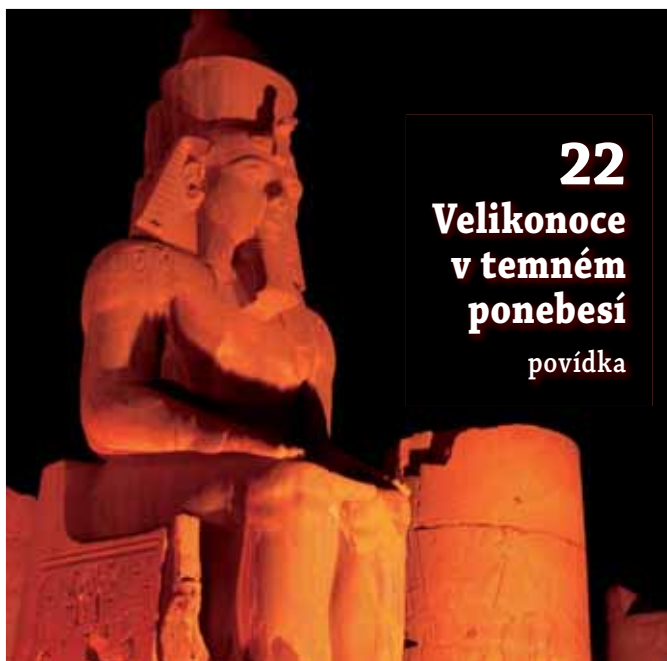

8
rozhovor:
Gordon Hickson
Bonnke mi řekl: „Budeš můj ‚dajrektor‘!“

18
Jak se naše dcera (ne)měla narodit
svědectví

22
Velikonoce v temném ponebesí
povídka

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Splav, kde se utopil Vojta Dave Patty

pokoj s Izraelem

6 Írán otevřeně vyhrožuje Ulrich W. Sahn

rozhovor

8 Nasedl jsem do církve jako stopař Gordon Hickson

téma: Život je dar

12 Jak jsme se dostali až sem David Floryk

15 Holandská „třicetiletá válka“ o eutanazii Leendert Wolters

16 Po kom vlastně jdou? David Floryk

můj příběh

17 Cítila jsem, že je tam někdo se mnou Anežka

18 Jak se naše dcera (ne)měla narodit kup

19 Ze srdce to vygumovat nešlo Bedřiška

20 Mám v nebi spojence Andrea Holerová

20 Loučení s maminkou Šárka Dvořáková

21 Kadiš za moje nenarozené dítě Dana Váchová

velikonoční povídka

22 Před trůnem s rudým okem Jaromír Jandl

ze života církve

24 Jeden den, jeden svět, jedno poselství Tomáš Dittrich

z příštího čísla

▣ téma: Výchova a trest

David Novák: Aby se andílek nezměnil v dáblíka

Dan Drápal: Společenské posuny a jejich důsledky

anketa: Jak jste byli vychováváni vy a jak vychováváte své děti?

▣ z historie: Hudson Taylor – průkopník misie v Číně

24
Světový den evangelizace

Nick Vujicic:
„Udělejte něco,
co jste dosud
nedělali.“

ŽIVOT VÍRY

ročník 26 / duben 2015
cena 39 Kč / 1,60 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodcová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Blíže informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamační na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písmenného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka rádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem. Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>
Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

mluvit s někým o jeho hříchu myslím patří k oblíbeným duchovním disciplínám jen u málokterého křesťana. (A pokud si to někdo užívá, je u takového smělce vždycky problém.) Přitom nás k tomu, abychom druhé napomínali (a tak je i zachraňovali), vede Bible.

Před mnoha lety jsem napsal článek, který se dotkl směru, kterého si někteří křesťané vážili, a ten článek nevyzněl pozitivně (sám jsem ten směr nehodnotil, jen jsem informoval o tom, že ten směr někdo kritizoval). Ozvali se dva čtenáři. Jeden z nich napsal, že jsem lhář, druhý, že lžu. Mezi oběma výroky je velký rozdíl: Ve věčné Boží přítomnosti podle Písma nebudou lháři, kdežto o lidech, kteří někdy lhali, se v téhle souvislosti nepíše. Lhaní je určitě problém, ze kterého je potřeba udělat pokání, ale když je někdo lhář, znamená to, že lhaní jeho život prostoupilo do té míry, že se už od něj nedá snadno oddělit. Bratr, který mi napsal, že jsem lhář, mi de facto zlořečil.

Mezi křesťany existuje i specifický přístup k pastorační – pastorační na základě obviňování. Jeden křesťanský vedoucí, se kterým nejsem v častém styku, a který proto do mého života moc nevidí, mi neopomenul při našem osobním setkání opět říct, že jsem přetižený, že bych měl přestat pracovat pro Život víry nebo na něčem jiném z toho, co dělám, a že hřeším. Řekl to hezky, mile, to oceňuji, ale moc mi to nepomohlo.

Pastorace na základě vzbuzování pocitu viny je špatná proto, že uvádí lidi do závislosti na tom, kdo jim slouží. Obávám se, že znám křesťany, kteří takovou pastorační manželství, kterým měli pomoci. Napomínající i pastorační má na toho, komu se věnuje, vliv. Pokud je bohobojný, snaží se, aby ten vliv dotyčného nevedl do závislosti.

Je správné někomu říct, že je lhář? Určitě. Ježíš zlořečil farizeům, Pavel proklel Elymase, ale mnozí nic takového nikdy neudělají. To je chyba. Rozhněvat se na někoho není vždycky hřích – podobně jako někomu zlořečit. Když se někdo dostane hodně hluboko nebo do stavu akutního duchovního ohrožení, jemné napomínání už mu nepomůže. Pak mají nastoupit slova obvinění. Cílem všeho toho je druhému pomoci, dokud to jde. Nejhorší bylo, když Ježíš někomu neřekl nic. To potkalo některé farizeje a Heroda (Herodes na tom v té chvíli byl hůř než Pilát) a nakonec i Pilát.

Nebezpečné jsou tu e-maily. Něco se tam napíše, a adresát si to poměrně snadno může špatně vyložit. To se týká i telefonátů. Speciálně napomínat je dobré z očí do očí, protože Ti ten, koho napomínáš, vidí do tváře a může si v ní přečíst, jaký k němu máš vztah. Lituji introvertů (a je v tom porce sebestlosti), protože u nich tvář často klame. Mluví s někým a mračím se na něj. On si myslí, že proti němu něco mám, a já přitom o něčem přemýšlím. Extroverti jsou na tom při pastorační o hodně lépe. S někým třeba mají problém, ale přirozeně se na něj usmívají. Dotyčný si myslí, že je to v pohodě, a dá si poradit.

Do oblasti kázně patří i problém, zda hřešící nebo hříšníci v rozhovoru v jejich nepřítomnosti jmenovat. To je opravdu nesnadná věc. Když chci, aby se někdo za někoho, kdo je

v problémech, modlil, musím prozradit, že je v problémech. Víme ale, že se o hříchu někoho druhého s nikým mluvit nemá, pokud nemá jít o opakované napomenutí, ke kterému je naopak potřeba někoho přizvat.

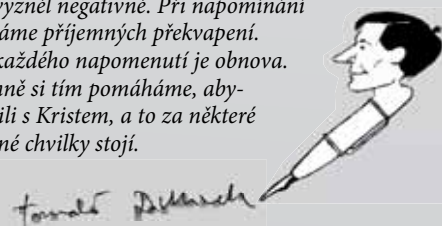
Výjimkami, kdy je možno mluvit o hříchu někoho druhého, je, když zhřeší starší nebo když jde o někoho, kdo šíří falešné učení, a pochopitelně taky v případech veřejně zná-

Jsi lhář, nebo jsi jen lhal?

mého hříchu. Bojím se, že naše západní křesťanská kultura je zde nezdravě ohleduplná. Jsem starší sboru a chci, aby se o tom, kdybych udělal nějaký průšvih, mluvilo veřejně. To patří k životu ve světle a společenství to pomáhá, aby nebralo hřích na lehkou váhu. Pochopitelně nechci žádný průšvih udělat, a kdybych, nedej Bůh, něco zlého udělal, určitě by mi veřejně napomenutí nebylo prvořadově příjemné. Život ve světle ale přece musí mít přednost před tím, jak se kdo cítí. Je to jako operace: Bolí to, ale může to zásadně způsobem pomoci. Pavel své pobloudilé spolupracovníky uváděl jmenem. Dělal to cíleně, nikoli omylem.

Ohleduplnost je dobrá, ale ohleduplnost naší západní křesťanské kultury často zachází za hranice kultury biblické. Schválně jsem znovu napsal „západní křesťanské kultury“. Ta přídavná jména (západní a křesťanská) tu nejsou dohromady. Bible je totiž vyšší než jakákoli krajová kultura. Došlo k paradoxu: Západní kultura je v mnohém odvozena z Bible. Proto se západní ohleduplnost ostře odlišuje od „východní“ bezohlednosti a krutosti. Západ byl před válkou ohleduplný k Hitlerovi, který zastával morálku a filozofii doby stěhování národů. Pokud se ohleduplnost stane bezbřehou, a to se na Západě děje dodnes, znamená to, že Západ opustil biblická východiska, která stála u všeho pozitivního, co na něm kdy bylo. Ohleduplnost žijící vlastním životem se stala součástí kulturního inženýrství a jako pozitivní diskriminace, umělé kvóty a právo každého skoro na všechno podkopává ideály, na kterých vyrůstala.

Bratr, který mi před lety napsal, že jsem lhal, se mi před nějakými čtyřmi lety omluvil. Změnil názor na věc, o které jsem informoval, ale už si nepamatoval, co přesně mi tenkrát napsal (já jsem si to ale pamatoval, protože mě to mrzelo). Jen cítil, že mezi námi něco bylo, a tak se ozval. Píšu to proto, aby článek nevyzněl negativně. Při napomínání se dočkáme příjemných překvapení. Cílem každého napomenutí je obnova. Vzájemně si tím pomáháme, abychom žili s Kristem, a to za některé nesnadné chvílky stojí.

Splav, kde se utopil Vojta

V našem městě Frýdlantu je most přes Ostravici, hned pod splavem. Je to nevelká řeka a poměrně mělká, po většinu roku bych ji mohl přebrodit. Splav je ohromné místo, odkud se za horkých letních dnů dá skákat do hlubší vody – a je to i místo velice nebezpečné. Pokaždé, když jdu přes ten most, musím myslet na Vojtu, spolužáka mého syna Tylera. Jednou v létě si tam Vojta hrál s kamarády, skočil z nejvyššího místa splavu – a už nevyplaval. Síla padající vody ho uvěznila, a když se Vojta pokoušel dostat na hladinu, strhla jej dolů. Přišel o život dřív, než k němu mohl někdo doplavat.

Kdykoli na to myslím, zachvěji se. Na smrt myslím nerad. Vzpírám se jí, bojuji s ní, chci se jí zcela vyhnout – nebo aspoň vyhýbat, dokud to jde. A přece – Ježíš šel na Velký pátek na smrt dobrovolně. Proč dovolil, aby ho zuřivý dav zahubil jako dravý proud, proč dovolil, aby se mu posmívali, proč se nechal bičovat, zraňovat trním a nakonec pověsit na kříž, aby zemřel?

Jak asi bylo Vojtovým rodičům, když zjistili, že jejich syn už nedýchá? Jak bylo učedníkům, když viděli, jak Kristovo bezvládné tělo ukládají do hrobu, a když se pak v sobotu probudili s vědomím, že to opravdu nebyl zlý sen? Mesiáš je pryč. Mrtev. Konec.

Všichni víme, že smrt znamená konec. Z hrobu nevedou žádná zadní vrátka. Jakmile prohrájete svůj zápas se smrtí, prohrájete definitivně.

Pokud ovšem neporazíte smrt a hřích a nepřemůžete moc hrobu.

Každý, koho před Ježíšem – i po něm – vzkřísili k životu, musel pak někdy znovu zemřít. Vzkříšení jej vrátilo do starého života. Avšak Ježíše Bůh vzkřísil pro nový život. Ježíš získal život, který započal vzkříšením a už nepodléhal hrozbě smrti. Byl to jiný druh života

Dave Patty

Neexistuje důležitější křesťanský svátek než Velikonoce. Vánocům s jejich úžasnou hrou světla, krásnými stromky a hromadami dárků se věnuje víc pozornosti. Tehdy jako by se život úplně zastavil – všichni vidí jen Vánoce. Jenže velikonoční víkend je ještě důležitější. Během těchto tří dnů oslavujeme smrt, pohřeb a vzkříšení Ježíše Krista, ústřední událost celého Písma.

Mnoha lidem význam Velikonoc zcela uniká, dělají z nich oslavu jara nebo dobu honění děvčat s pomlázkou. Když byla naše dcera Claire

ve čtvrté třídě, pokusila se učitelka školákům podat jiný výklad Velikonoc než to, s čím se většina z nich setkala – totiž, že jde ve skutečnosti o křesťanské svátky. Aby našla nějaký záchytný bod, jehož pomocí by se mohla s žáky dorozumět, zeptala se: „Znáte někdo někoho věřícího?“ Claire – stejně jako pár dalších dětí – zvedla ruku, ale nechápala, proč se učitelka nezeptala, zda věří přímo někomu z nich.

Možná jsou Velikonoce pro lidi prostě příliš těžko pochopitelné. Nač věnovat tolik pozornosti hroznému a nespravedlivému úmrtí, zvláště když k němu došlo tak dávno? Není snad smrt něčím, co se všichni snažíme odsunout, vyhnout se tomu nebo na to zapomenout? Proč by vlastně měl mít někdo zájem se takovou tragédií obšírně zabývat?

krátce

◆ **Pro Židy i Araby.** Prahu navštívili zakladatelé izraelského sboru Kehilat HaCarmel manželé David a Keren Davisoni. Jde o jedno z nejvýznamnějších společenství v Izraeli, které je výjimečné tím, že má za členy jak Židy, tak Araby. Spojení židů a pohanů v Ježíši Kristu bylo také tématem kázání Davida Davise na odpo-

ledním shromáždění KS Praha 1. 3. v KD Ládví v Praze 8, kam si ho přišlo poslechnout asi 350 lidí. Na shromáždění navázal koncert jeho manželky Karen, zpěvačky a autorky písní. David je Američan „pohanského“ původu, Karen je Židovka, čímž prakticky ilustrují své poselství i zaměření sboru.

David i Karen pracovali v New Yorku v showbiznisu. Tam uvěřili a pak se vzali. V Izraeli v Haifě jsou od roku 1991, kdy na Karmelu založili rehabilitační centrum

pro závislé na drogách (House of Victory). Kromě střediska a sboru Kehilat HaCarmel provozují také second hand Eliášův plášť, distribuci potravin Havraní koš, společenství mluvících ivrit Boží Vinice (Kerem El), komunitní centrum Bejt Jedidja, útulek pro uprchlice z Afriky s dětmi Or HaCarmel nebo biblickou školu (School of Ministry).

Na menším shromáždění KS Praha 3. 3. David mluvil o Izajášově prorocké vizi silnice mezi Egyptem, Izraelem a Asýrií. „David Davis přinášel naději pro budoucnost, když ukazoval, že situace, která nemá politické řešení, má řešení v Kristu,“ řekl k tomu Lubomír Ondráček, pastor sboru, který Davisony pozval. Na organizaci akce se podílela také česká pobočka ICEJ.

◆ **Tři výstavy Václava Lamra.** Výtvarník, básník a občanský aktivista Václav Lamr vystavoval v březnu na třech místech. Výstava kreseb „Smíření“ v informačním středisku v Ústí nad Labem přináší biblickou inspiraci, ale i grafické vyjádření ke společenským a etickým tématům dneška. Výstava „Starozákonní a novozákonní biblické příběhy“ probíhá v informačním středisku Protivín. Obě výstavy

potvrávají do dubna. Kromě toho proběhla na židovské obci v Teplicích jeho putovní výstava k 70. výročí holocaustu „Poselství hvězdy Davidovy“.

Malba Václava Lamra se vyvíjí. Od figurálních kompozic, kde postavy mívají výrazné kontury a zhuštěné abstrahované rysy, se těžiště v posledních letech přesunulo k abstraktnější práci s písmem, často hebrejským, v plochách v mnoha barevných variacích. Často teď zpracovává starozákonní náměty. Při výstavách je aktivní, obrazy komentuje a návštěvníky tak vtahuje i do světa svého a biblického slova. Mívá přes deset výstav do roka, často mimo Prahu, rád vystavuje v bývalých synagogách. Václav Lamr je také vynikajícím kreslířem. Ovládá i výtvarnou zkratku, jejímž prostřednictvím komentuje například Evrop-

sku unii (tu vždy kriticky). Jeho kresby provázejí život víry od roku 1991.

◆ **K muslimům s úctou.** Aktivista Mikuláš Vymětal vystoupil v půli února s „Prohlášením o vztahu křesťanů k muslimům“. Je to zpracované poselství účastníkům ekumenické bohoslužby v Praze 31. ledna. Přestože k textu připojil, že ho konzultoval s představiteli ERC, jde o jeho soukromou iniciativu. Veřejnost si autora prohlášení může pamatovat kvůli tomu, že byl zatčen pro protesty proti demonstraci hnutí „Islám v ČR nechceme“.

„To, že s židy a muslimy sdílíme řadu společných témat monoteistického náboženství, neznamená oslabení naší víry v Krista,“ píše Vymětal. Odmítá násilí ve věcech víry a neoprávněné zevšeobecnování, které podle něj, vede k projevům nepřátelství vůči muslimům v České republice, ačkoliv místní muslimská komunita se od islámského extremismu opakovaně distancovala. Vymětal volá po zintenzivnění setkávání křesťanů a muslimů i po dialogu mezi křesťanstvím a islámem. Co by řekl tomu, kdyby se někdo v rámci tohoto dialogu českých muslimů zeptal, proč se distancují od „extremismu“, ale zároveň uzná-

– život na druhé straně hrobu. Proto Písmo označuje Ježíše jako „prvotinu těch, kdo zemřeli“ (1K 15,20 ČSP). Jeho zmrtvýchvstání je příslibem našeho vzkříšení do života, který je před námi – na druhé straně smrti, tam, kde už žádná hrozba smrti neexistuje.

Pokud jste uvěřili v Ježíše, je to ta nejdůležitější zpráva vůbec. Dostali jste příslib, že povstanete k životu. Pavel skutečně řekl, že kdyby k Ježíšovu vzkříšení nedošlo, *byla by naše víra marná* (1K 15,14). Kristovo vzkříšení vytváří pro naši jistotu a naději jediný pevný základ.

Už to samo by bylo dostatečným důvodem, abychom celé Velikonocce prožívali v úžasu a uctivé bázní. Avšak vítězství dané vzkříšením má pro vás význam dokonce už nyní, před vaší fyzickou smrtí. Pavel hluboce toužil, aby „poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních“. Píše dále: *Připodobňuji se jeho smrti, zda bych nějak nedospěl ke vzkříšení z mrtvých*“ (F 3,10n ČSP). Jeho žádost ztotožnit se s Kristem v jeho smrti nebyla tělesná, nýbrž duchovní – šlo o umrtvení jednotlivých složek Pavlovy staré lidské přirozenosti a o spojení s Kristem v novém životě daném vzkříšením.

To je jeden z velkých paradoxů křesťanské víry. Smrt předchází životu. Abyste svůj život našli, musíte ho ztratit. Právě umrtvením toho, co ve vašem životě působí tělo, je dána možnost, aby se ve vás svobodně rodilo ovoce Duchů (Ř 8,13–17).

Umřít se ovšem nechce nikomu. Bráníme se tomu, bojujeme s tím, chceme se tomu buď úplně vyhnout, nebo to aspoň odkládáme, pokud to

jde. Intuice nám napovídá, že hrob nemá zadní vrátka. Myslíme si, že jakmile prohrájeme zápas se smrtí, přicházíme o všechno. V život po vzkříšení zkrátka často nevěříme.

Slyšel jsem, že existuje jeden – jediný – způsob, jak přežít, když vás strhne splav. Budete-li se snažit dostat se zase na hladinu, zůstanete uvězněni ve vodopádu řítícím se mocně dolů a nakonec utonete. Když ale zadržíte dech a necháte se proudem stáhnout do hloubky, vyplaví vás tento proud nakonec v některém nižším místě řeky zpátky na hladinu. Vydáte-li se smrti, máte naději, že budete žít.

Jsem si téměř jist, že právě teď v určité oblasti svého života bojujete se smrtí. Je třeba změnit starý zvyk, vyznat hřích, který se vás zuby nehty drží, opustit určitý způsob uspokojování životních potřeb. Je třeba, abyste si přestali dělat starosti a začali důvěřovat,

abyste dali vale strachu a uposlechli, abyste skoncovali s pochybnostmi a uvěřili. Každá z těchto pěšinek k životu však začíná nějakou ztrátou. Než můžete něco získat, musíte něco ztratit – a než budete moci žít, musíte zemřít.

Nikdo netoužíme zemřít. Věříte-li však ve vzkříšení, nebudete se snažit vybojovat si cestu zpátky k životu, nýbrž rozběhnete se ve víře vstřík hrobu. Rozpomenete se, že Velikonocce začínají mužem umírajícím na kříži a končí prázdným hrobem. Uvěřte, že ten, který šel před vámi, přemohl hřích a smrt – a otevřel cestu, která hrobem vede do života po vzkříšení. A podobně jako Pavel zatoužíte osobně poznat moc Kristova vzkříšení v každé oblasti svého života.

Zamilujete si slavení Velikonoc.

„Smrt byla pohlcena ve vítězství. Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvůj osten?“ (1K 15,54–55 ČSP)

překlad Ivana Kultová

Autor je misionář, zakladatel Křesťanské akademie mladých, zakladatel a vedoucí mezinárodní organizace pro práci s mládeží Josiah Venture. Je starším CB Frýdlant n. O. a členem Rady ČEA.

Vydáte-li se smrti, máte naději, že budete žít.

abyste dali vale strachu a uposlechli, abyste skoncovali s pochybnostmi a uvěřili. Každá z těchto pěšinek k životu však začíná nějakou ztrátou. Než můžete něco získat, musíte něco ztratit – a než budete moci žít, musíte zemřít.

Nikdo netoužíme zemřít. Věříte-li však ve vzkříšení, nebudete se snažit vybojovat si cestu zpátky k životu, nýbrž rozběhnete se ve víře vstřík hrobu. Rozpomenete se, že Velikonocce začínají mužem umírajícím na kříži a končí prázdným hrobem. Uvěřte, že ten, který šel před vámi, přemohl hřích a smrt – a otevřel cestu, která hrobem vede do života po vzkříšení. A podobně jako Pavel zatoužíte osobně poznat moc Kristova vzkříšení v každé oblasti svého života.

Zamilujete si slavení Velikonoc.

poezie * Hledání

Zas peníze jsou pryč
a táta taky
zas hledáš směr
kdo by tvé stesky poslouchal

Bolest odložíš
máš ji zpátky
musíš zas sama...
zkoušet, bojovat, mít ideál

Vracíš se večer
kdo tě čeká
kosí tě únava
jak jen dál?

Jsem nablízku
to slovo pro člověka
a nevzdej to
ten kříž mi za to stál

□ Pavel Včelák,
CB Hradec Králové

vají právo šaría, podle kterého je změna vyznání muslima i rouhání potřeba trestat smrtí? Mikuláš Vymětal požaduje, abychom k muslimům přistupovali s úctou. K úctě ale přece patří i to, že se tam, kde je to potřeba, nevyhneme konfrontaci. Usmívat se, a přitom si myslet své, to nemá s úctou nic společného.

◆ **Dny víry.** Evangelizační akce „Dny víry“ proběhne v prvním červnovém týdnu v Praze v návaznosti na noc kostelů. Cílem je podle organizátorů zaujmout co nejvíce obyvatel města, představit život místní církve, zprostředkovat zkušenost s Kristem a nabídnout návazné programy. Program pod zastřešením arcibiskupského Pastoračního střediska připravují různé komunity včetně řeholních, farních a sborových, evangelizační skupiny i jednotlivci. Přijedou i skupiny ze zahraničí.

Program má být různorodý. Na některých sídlištích bude probíhat šíře komponovaný program postavený na zkušenostech z menších měst. Na frekventovaných místech města budou během akce působit pohyblivé skupiny (hudba, pantomima, svedectví). V centru budou stany se službou a výstavami (fotografie z misí, seznámení s určitou oblastí života církve apod.).

Na několika místech centra (např. v klášterech františkánů, dominikánů a augustiniánů) proběhne speciální program (zážitkový, intelektuální, uctívání otevřené příchodím aj.). Podle zatím nepotvrzených zpráv vystoupí v Praze i britský zpěvák a bývalý frontman skupiny Delirious? Martin Smith.

Týden vyvrcholí koncertem na Staroměstském náměstí za účasti skupiny Hradišťan.

Na koncert naváže tichý noční „Průvod světla“, který vyvrcholí v některém z velkých kostelů.

<http://dnyviry.evangelizace.cz>

◆ Kdyby pan prezident

přestal pít... „Představte si, že by Miloš Zeman uvěřil v Ježíše, přestal by pít alkohol, kouřit, mluvit sprostě, urážet novináře, vládu

a mnoho dalších – zdá se vám to nemožné? S Bohem není nic nemožné!“ Těmito slovy uvedl iniciativu k modlitebně-postnímu řetězu za českého prezidenta mládežník z KS Ostrava Matouš Vrzala. Na internetu (viz <http://prezident.jdem.cz>) hledá 365 modlitebníků, aby byl prezident Zeman modlitbami a půstem pokryt kaž-

dý den v roce. Zatím řetěz úspěšně probíhá.

„Také mě pokládá Pán na srdce, abychom se za prezidenta Zemana modlili a postili. Vedle mnoha jeho slabých stránek má dvě silné – nepodléhá zbabělosti, politické korektnosti a podporuje Izrael,“ komentovala Vrzalovu výzvu česká misionářka v Jeruzalémě Alena Krausová.

◆ **Happening Pamatuji!** Na více než dvaceti náměstích v Česku vystoupilo 8. 3. třicet vokálních těles. Každoročně se tak připomíná vyvraždění českých Židů, největší masová vražda v dějinách naší země. Iniciátorem je sbormistr Marek Šlechta, který se skupinou Let's Go! vystoupil v Praze na Staroměstském náměstí. Účastníci uctili oběti holocaustu minutou ticha a sbor zazpíval písně Hatikva, Š'ma Israel a Kde domov můj, se kterými odcházeli na smrt Židé z terezínského rodinného tábora.

Novinkou letošního happeningu byla poetická sekce Básníci – okno do minulosti. Na Staroměstském náměstí se četly básně a prózy osmi autorů. „Učíme se tak čist ve stopách naší minulosti,“ uvedl Marek Šlechta, který šel s kůží na trh nejen jako hudebník, ale i jako autor.

◆ **Hrozí Česku postih?** V roce 2013 podala britská nezisková organizace na ochranu dětí Approach stížnost na sedm členských států Rady Evropy, že jejich zákony nezakazují tělesné tresty pro děti. Podle Approach je tím porušována Evropská sociální charta. Jde o Irsko, Itálii, Slovinsko, Kypr, Belgie, Francii a ČR. Evropský výbor pro sociální práva na tomto základě začátkem března Francii odsoudil. Podle ministerstva práce a sociálních věcí však Česku odsouzení nehrozí, protože nepodepsalo novou verzi Evropské sociální charty z roku 1996. Stanovisko výboru má navíc jen doporučující charakter a členské státy se mu nemusí podřídit.

Poslanec Vít Kaňkovský (KDU-ČSL) sdělil Právu, že striktní zákaz tělesných trestů zákonem za vhodný nepovažuje. „Stát má důsledně dbát, aby tělesné tresty nebyly zneužívány, na což má nástroje. Za výchovu dětí ale zodpovídají rodiče,“ uvedl Kaňkovský.

Fyzicky trestat děti rodičům zakazují zákony 44 zemí světa (např. Švédsko, Německo, Chorvatsko, Izrael, Keňa, Turkmenistán či Ukrajina). V USA jsou tyto tresty povoleny ve všech státech, v 19 z nich včetně bití na školách.